

De Ster

De beraamde Tempel te Nieuw Zeeland.

Februari 1956

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

56e JAARGANG

Nr 2

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
De Tempel in de Zuid Pacific	35
Het Melchizedekse Priesterschap en Tempelwerk	38
Ziekten, die door gemoedstoestanden veroorzaakt worden, Sterling W. Sill . .	44
Onze Zonnehoek, De Lelijke Straat . . .	47
Deed men in de dagen van de oude Profeten aan Tempelwerk? door Joseph Fielding Smith	51
De Muur, Myrtle M. Dean	52
Het Persoonlijke Getuigenis — de Kracht der Kerk, David O. McKay	58
Muziek in onze Zending, verzorgd door Elder A. L. Lyon	60
Gebeurtenissen in de Zending	61
O.O.V.-Conferentie	63
Niet om te veroordelen — maar om te redden, door Richard L. Evans . . .	64

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

De Tempel

in de Zuid Pacific

In het land der Maoris worden voorbereidingen voor de bouw van de Nieuw Zeeland Tempel getroffen in de buurt van Hamilton, een stad in het binnenland van dit eiland. De Heiligen van de zendingen te Australië, Samoa, Tonga en Tahiti zullen tot dit Huis des Heren komen. Alle leden van de Kerk hebben sedert lang de toewijding, trouw en geloof van de leden in de Polyne-sische eilanden gekend en het is een reden voor dank tot allen, dat zij nu spoedig een Tempel zullen hebben waar goddelijke zegeningen ontvangen kunnen worden, die alleen in een Tempel verkrijgbaar zijn.

Hun toewijding aan het Evangelie voortzettende zullen de leden aldaar de Tempel zonder enige geldelijke vergoeding bouwen. Nederige mannen hebben zich deze taak gewijd en zij zullen met de ware geest van een zending voortgaan dit werk te voltooien. Met twintig, speciaal voor deze taak uit de Verenigde Staten geroepen zendelingen, die hun families naar Nieuw Zeeland gebracht hebben en ieder een specialist in hun vak zijn, hebben zich tweehonderd Heili-

gen van Nieuw Zeeland geschaard om zich zelf, hun tijd, en talenten aan dit werk te geven. In dezelfde geest van groot geloof, zoals door de Heiligen getoond, werd ook de grond voor deze Tempel gekozen. De geschiedenis is een getuigenis voor allen, die haar horen en zeker een ander overtuigend bewijs, dat de profeet Amos door macht en waarheid sprak toen hij zeide: „Gewis, de Here, Here zal geen ding doen, tenzij dat Hij zijn verborgenheden aan zijn knechten de profeten geopenbaard heeft.” (Amos 3 : 7)

De geschiedenis begon, toen President McKay, President Wendell B. Mendenhall van de San Joaquin Stake voor een bijzondere zending riep. Hij zou een onderzoek instellen naar geschikte plaatsen voor de bouw van een Tempel in het betoverende Zuid Zee gebied. President Mendenhall aanvaardde zijn roeping als een strikt vertrouwelijke. Om geschikt land voor het bouwen van een Tempel te vinden vertrok President Mendenhall naar Auckland, Nieuw Zeeland, waar het hoofdkwartier van de zending zich bevindt

maar hij kon daar geen geschikte grond bemachtigen.

„Dan voelde ik op een zekere dag, dat ik naar Hamilton moest gaan,” verklaarde President Mendenhall, „dat was tachtig mijlen van Auckland. Terwijl ik in de auto zat kwam het tot mij dat de Tempel daar moest komen, daar bij de academie. Daar bevond zich het centrum van de bewoners van deze zending. Ik kon al het landschap voor mij zien liggen voordat ik er aankwam en in een visioen kon ik de heuvel zien waarop eens de Tempel zou verrijzen. Zodra ik bij de academie aankwam, reed ik naar de top van de heuvel en hier werd mijn gehele visioen bevestigd. In mijn hart voelde ik, dat de Here deze heuvel speciaal voor een Tempel gemaakt moest hebben want alles was er zo majestueus en schitterend.” Zonder de aangelegenheid van de tempelgrond met iemand te bespreken onderzocht President Mendenhall de mogelijkheid om dit land, als een toevoeging aan de andere Kerkeigendommen te kopen maar het antwoord was negatief. Dit was de enige landstrook, die de academie van de andere eigendommen van de Kerk scheidde. Als ook deze strook gekocht zou kunnen worden zou het alle landerijen tot een groot geheel kunnen maken.

Twee weken later arriveerde President McKay 's avonds laat in Auckland. Daar de President zeer vermoeid van de reis was, begaf hij zich onmiddellijk ter

ruste en President Mendenhall en drie andere broederen begroetten hem niet tot de volgende morgen. Daar de drie andere broeders aanwezig waren, was het onmogelijk voor President McKay om iets met President Mendenhall omtrent de Tempel te bespreken, terwijl zij naar Hamilton reden om daar de bouw van de academie en de andere landerijen te bezichtigen. „Toen wij de weg naar de prachtige heuvel opreden,” ging President Mendenhall voort, „reden wij er om heen om op die manier de kerklanderijen te kunnen bereiken. Nadat wij uit de wagen gestapt waren riep President McKay mij ter zijde. Hij keek naar de heuvel en ik wist onmiddellijk wat er in zijn gedachten omging. Hij vroeg mij: „Wat denkt U ervan?” Ik wist wat deze vraag bevatte en antwoordde slechts: „Wat denkt U ervan President McKay?” En toen zei de President met een haast profetische stem: „Dit is de plaats waar wij een Tempel zullen bouwen!”

Een week later gingen President McKay en President Mendenhall weer naar deze plaats kijken en toen wisten zij, dat deze heuvel bestemd was om er een Tempel op te bouwen.

Ondertussen was President Mendenhall te weten gekomen, dat de eigenaars van dit land, de familie Murray, drie broers, hun moeder en zuster, niet gewillig waren het land te verkopen. En die dag toen President McKay

weer naar de heuvel gekomen was om er naar te kijken en over het land schreed sloegen de drie broers hem gade. Toen de broers in hun auto wilden stappen om te vertrekken naderde een van hen President Mendenhall en zei, dat zij niet gewillig waren het land te verkopen, maar dat zij de zaak met President McKay zouden willen bespreken nadat hij alles bezichtigd zou hebben. Nadat de broers vertrokken waren zei de President met vastberaden toon: „Zij zullen het willen verkopen! Zij zullen het zeker verkopen!”

De dag, dat President McKay vertrok gingen President Mendenhall en Elder George Biesinger, opziener van alle kerkconstructies in Nieuw Zeeland de gebroeders Murray opzoeken. Die morgen zaten zij tezamen op de heuvel waar het omging en om elf uur had men besloten om de notaris in de stad omtrent de verkoop te zullen gaan zien. Er waren bij deze gelegenheid slechts twee broers aanwezig en men ging de derde, die was gaan vissen en de zusster, die in een ander stadje woonde, waarschuwen en iets later gingen zij allen met de moeder naar de stad. Om drie uur had de familie Murray vast besloten het land te verkopen. Laat die middag werd door de kerk de acte van verkoop ondertekend en de vijf familieleden hadden hun besluit van een week van tevoren geheel veranderd. „En vandaag,” zegt President Men-

denhall, „weten zij eigenlijk niet waarom zij het hebben verkocht.”

Dit was niet de enige wonderbaarlijke gebeurtenis. De aankoop van de Tempelgrond moest natuurlijk ook door de regering van Nieuw Zeeland goedgekeurd worden. Dezelfde dag toen het locale Gerechtshof de aankoop niet wilde goedkeuren, kwam Mr. Corbett, Minister te Nieuw Zeeland, wiens taak het is om toezicht uit te oefenen op de verdeling van het land, naar President Mendenhall om het land te bezichtigen. Hij wist niet, dat het locale Gerechtshof deze verkoop afgekeurd had. Toen zij langs de academie reden en Mr. Corbett zag, dat het de bedoeling der Kerk was om de Maoris tot de hoogste levensstandaarden te ontwikkelen was hij uiterst onder de indruk. Buitengewoon tevredengesteld wendde hij zich tot President Mendenhall en vroeg hem de volgende brief te schrijven: „Ik heb heden persoonlijk verzekering van de heer Corbett, de minister belast met landverdeling en Maori aangelegenheden, ontvangen, dat de regering van Nieuw Zeeland de aankoop van de grond niet in de weg zal staan.”

De geest des Heren had de mensen bewogen; het land was nu het eigendom van de Kerk en een Tempel zou daar verrijzen waar een laterdaagse profeet gezegd heeft, dat Hij zou moeten staan.

Het Melchizedekse Priesterschap en Tempelwerk

Het Priesterschap en het Evangelieplan tot Zaligheid

Wanneer de kinderen van onze Goddelijke en Eeuwige Ouders in deze sterfelijkheid geboren worden, wordt er een sluier over hun gedachten getrokken, die de oorzaak is, dat zij alle ondervindingen van hun voorbestaan en de Evangelieleringen, die zij daar kenden, vergeten. Het gevolg van deze geboorte tot dit sterfelijke leven is, dat er een geestelijke dood over hen komt, een scheiding tussen God en geest. Verder zijn wij sterfelijke wezens onderhevig aan een sterfelijke of tijdelijke dood. Als wij sterfelijke wezens na onze sterfelijke dood niet door een hogere macht geholpen zouden worden, dan zouden wij voor eeuwig in een geestelijke dood verkeren d.w.z. voor altijd van Gods tegenwoordigheid uitgesloten zijn. Wij zouden niet in staat zijn, de onsterfelijkheid noch het Eeuwige Leven te beëerven.

Door zijn oneindige liefde voor zijn kinderen heeft de Eeuwige Vader echter een middel gevonden, waardoor wij sterfelijke wezens hier op aarde een geestelijke wedergeboorte kunnen ondergaan en de banden des doods

kunnen verbreken, waardoor wij onsterfelijkheid kunnen ontvangen en uiteindelijk het Eeuwige Leven in de tegenwoordigheid van de Vader kunnen verkrijgen. De Vader en de Zoon hebben dit verklaard: „Want, ziet, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. (1)

Het plan, dat door de Vader voorbereid is om dit doel te bereiken wordt het Plan van Zaligheid genoemd. De centrale figuur van dit gehele plan is Jezus Christus, de Heiland, de Eniggeborene van de Vader in het vlees, de middelaar tussen de aarde en de hemelen, de Geheiligde, die stierf opdat wij zouden mogen leven. Alle machten in de hemel en op aarde werden hem door Elohim gegeven, zelfs de macht van de Eeuwige Vader; met andere woorden: Jezus Christus werd de volheid van het Priesterschap gegeven door de Vader en Hij werd de eerste „Grote Hoge Priester”. (2) Dit Priesterschap werd naar Hem genoemd namelijk: „Het Heilige Priesterschap naar de ordening van de Zoon van God”. (3) Door de kracht en macht van dit Priesterschap verbrak de Hei-

land de banden des doods en bracht daardoor de algehele opstanding teweeg opdat allen zouden mogen opstaan uit hun graven en onsterfelijke en verheerlijkte lichamen zouden mogen ontvangen. Door de genade van Hem zullen wij allen uit onze graven verrijzen en voor eeuwig leven.

Ook het Evangelieplan tot Zaligheid werd naar Jezus Christus genoemd, namelijk het Evangelie van Jezus Christus. Een eeuwig gebod kwam van Gods troon naar deze aarde om aan de bewoners ervan te verklaren dat de Naam van Christus..... „de enige naam, die onder de hemelen gegeven zal worden waardoor zaligheid tot alle mensenkinderen komen kan,” (4) zou zijn.

Het zal slechts door het aanvaarden van het Evangelie en de verordeningen ervan en de macht van het Priesterschap zijn, dat Gods zonen en dochteren uiteindelijk in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon zullen mogen komen en daar Eeuwig Leven ontvangen.

Wetten en verordeningen van het Evangelie.

Het Plan van Zaligheid bevat twee distinctieve afzonderlijke gedeelten n.l. De Beginselen of Wetten en de Verordeningen.

Aan deze twee vereisten moet een ieder sterfelijk wezen, dat de leeftijd van verantwoordelijkheid bereikt heeft, voldoen om eeuwig leven te kunnen verkrijgen. Het leven hier op aarde is een proef-

tijd waar een ieder getest wordt of..... „zij alles willen doen, wat de Here hun God, hun ook moge gebieden.” (5) Met de grote belofte, dat zij, die getrouw tot het einde is..... „voor eeuwig meerdere heerlijkheid zal worden gegeven.” (6)

Een van onze Artikelen des Geboofs luidt als volgt:

Wij geloven, dat door het verlossingswerk van Christus alle mensen zalig kunnen worden, door gehoorzaamheid aan de wetten en geboden van het Evangelie. (7)

Dr. James E. Talmage wees nadrukkelijk op de noodzakelijkheid van gehoorzaamheid aan deze wetten en geboden: „..... De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bevat de fundamentele beginselen zoals wij deze in de moderne en oude geschriften vinden. Wij weten, dat gehoorzaamheid aan de wetten en geboden een onomstotelijk vereiste is om in het Koninkrijk van God toegelaten te worden en om zaligheid tot de ziel van het individu te brengen. Het is een universeel gebod voor allen, die de verantwoordelijke leeftijd bereikt hebben in welke perioden zij dan ook geleefd mogen hebben. Hieruit volgt, dat welke ziel dan ook deze geboden door onwetendheid of door nalatigheid niet onderhoud door de dood hieraan niet ontkomt. (8)

De profeet Joseph Smith heeft de belangrijkste wetten en verordeningen op deze wijze gerangschikt:

Wij geloven, dat de eerste beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn:

1. Geloof in de Here Jezus Christus.
2. Bekering
3. Doop door onderdompeling ter vergeving der zonden
4. Oplegging der handen voor de Gave des Heiligen Geestes. ⁽⁹⁾

Het Doel van de Tempels

1. Tempelverordeningen voor de levenden

Tempels worden gebouwd en aan de Here opgedragen volgens Zijn goddelijk plan en voor een bijzonder doel om een Heilig Huis te hebben waar de getrouwe leden van Kerk de Evangelieverordeningen kunnen ontvangen, die in verband staan met hun verhoging. Van deze verordeningen is het eeuwige huwelijk wel een van de belangrijkste.

2. Tempelverordeningen voor de doden

Vanaf de dagen van Adam hebben duizenden mensen geleefd en zijn gestorven zonder dat zij het Evangelie van Jezus Christus hebben kunnen horen. Daar het absoluut noodzakelijk is, dat een elk van Gods kinderen een kennis van deze wetten en geboden moet hebben en gehoorzaamheid er aan moet betonen, was het noodzakelijk voor de Heer om in Zijn rechtvaardigheid en in Zijn genade een weg te bereiden waardoor allen, die zo goed als mogelijk geleefd hebben en als zij

de kans gehad zouden hebben gehad het Evangelie van Christus aangenomen zouden hebben, zodat zij uiteindelijk ook alle zegeningen van het Evangelie kunnen genieten. Om in deze behoefte te voorzien heeft de Heer het plaatsvervangende werk voor de doden ingesteld, dat in de Tempelen wordt verricht. Zo zien wij, dat het werk voor onze afgestorvenen een van de hoofdzakelijkste redenen is voor een Heilig Huis des Heren. Het werk, dat in de tempels wordt verricht zal aan zijn doel beantwoorden voor degenen, die de zegeningen des Heren waardig zijn. Door de macht van het Priesterschap worden deze zegeningen op hen verzegeld om hen de gelegenheid te geven om dezelfde zegeningen te ontvangen zoals zij op aarde gedurende hun sterfelijke bestaan ontvangen zouden kunnen hebben als leden der Kerk.

Priesterschap en Tempelverordeningen

Het allerbelangrijkste, dat met het tempelwerk in verband staat, is het Heilige Priesterschap naar de Ordening van de Zoon van God. Door dit Priesterschap worden alle verordeningen in de Tempel verricht en worden de zegeningen van het Evangelie van Jezus Christus op de levenden zowel als op de doden verzegeld. Tengevolge van de herstelling van het Priesterschap en het ontvangen van de sleutelen ervan door Joseph Smith is de macht van God wederom op de

aarde gekomen waardoor alle verordeningen weer met bevoegdheid toegepast worden ten bate van het leven van de Heiligen hier op aarde. De President van de Kerk is de enigste, die alle sleutelen van het Melchizedekse Priesterschap bezit. Hij stelt anderen aan om het Tempelhuwelijk of andere tempelverordeningen te bedienen.

Het Nieuwe en Eeuwige Verbond

Bij de herstelling van het Evangelie in deze laatste dagen kondigde de Heer aan, dat het Nieuwe en Eeuwige Verbond het Evangelie van Jezus Christus in zijn volheid is en de Heer verklaarde:

„.....en voorwaar zeg Ik u, dat de voorwaarden van deze wet de volgende zijn: Alle verbonden, overeenkomsten, verbintenissen en verplichtingen, eden, geloften, voltrekking, betrekkingen, verenigingen of beloften, die niet door de Heilige Geest der Belofte zowel voor tijd als voor alle eeuwigheid door hem, die is gezalfd, worden gesloten, aangegaan en verzegeld, en wel op allerheiligste wijze, door openbaring en gebod door middel van Mijn gezalfde, die Ik op aarde heb aangesteld om deze macht te bezitten — en Ik heb Mijn dienstknecht Joseph aangesteld om deze macht in het laatste der dagen te bezitten, en terzelfder tijd is er slechts een op aarde, aan wie deze macht en de sleutelen van het priesterschap zijn verleend — zijn in en na de op-

standing der doden zonder uitwerking, deugdelijkheid of kracht; want alle overéénkomsten, die niet met dit doel zijn gesloten, eindigen wanneer de mensen dood zijn.” (10)

Volgens voorafgaande openbaring zijn alle verordeningen en verplichtingen die door iemand met de ware bevoegdheid bediend worden, niet slechts geldig voor dit leven maar voor alle eeuwigheid.

Elia en de Verzegelende Macht

De verslagen van het Oude Testament sluiten met de profetie van Maleachi aangaande de komst van de profeet Elia eerdad de vreselijke dag des Heren zal komen om de harten der kinderen tot de vaders te keren en de harten der vaders tot de kinderen. (11) Dit blijkt ook uit het gesprek dat Christus met Petrus, Johannes en Jakobus had, toen zij na de Verheerlijking op de Berg afdaalden. Deze apostelen van ouds keken vol verwachting naar de komst van de profeet Elia en alle belangrijke gebeurtenissen, die hiermede gepaard zouden gaan (12). Zelfs in onze dagen zien de Joden met grote verwachting naar de vervulling van deze oude profetie uit. Op 3 April, 1836, een week nadat de Kirtland Tempel aan de Here opgedragen was, verscheen de profeet Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery en vervulde hiermede de oude profetie van Maleachi. (13) Hij bevestigde op hun hoofden dezelfde sleutelen

en zegeningen, zoals hij dit eerder gedurende de Verheerlijking op de Berg op Johannes, Petrus en Jakobus had gedaan. — Welke macht had Elia? Hier volgen de woorden van Elder Joseph Fielding Smith:

„.....De sleutelen, die Elia bezat, waren de sleutelen van het Eeuwige Priesterschap, de sleutelen der verzegelende macht, die de Here hem gegeven had. Zij bevatten de bevoegdheid tot het bedienen der verzegelingen aan de levenden zowel als de doden. Het is niet beperkt tot de levenden of de doden maar bevat beide categoriën. (14)

.....Elia was de laatste van de oude profeten, die het Priesterschap in zijn volheid en de verzegelende machten ervan bezat en daar hij de laatste was; was het zijn plaats om terug te komen, opdat de bindende kracht, die in de hemelen erkend zal worden en waardoor wij de engelen zullen kunnen voorbijgaan tot onze verhoging, weer in ons bezit zou zijn. Daar Elia deze macht had, terwijl hij hier op aarde was en daar het hem door de Heer gegeven is om haar in deze dagen wederom tot de kinderen der mensen terug te brengen verscheen Elia op 3 April, 1836 aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. (15)

De profeet Joseph Smith beschrijft de verzegelende macht van Elia als volgt: „.....Nu omtrent Elia, de geest, macht en roeping van Elia is, dat hij de macht heeft om de sleutelen der openbaring, verordeningen, won-

deren, krachten en gaven van het Melchizedekse Priesterschap te dragen en dat hij alle verordeningen in verband met het Koninkrijk Gods kan bedienen.” (16)

De Volheid der Zegeningen van het Priesterschap

Alleen in de Tempels kan de volheid der zegeningen van het Priesterschap door de rechtvaardige leden van de Kerk van Jezus Christus ontvangen worden. Petrus, Johannes en Jakobus brachten dit Heilige Priesterschap tot Joseph Smith en Oliver Cowdery en enige jaren daarna bevestigde Elia de macht der verzegeling van alle verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus. Zodoende aanvaardden zij, die waardiglijk naar de Tempel gaan en daar hun begiftigingen ontvangen, het Nieuw en Eeuwig Verbond van het huwelijk en zij ontvangen alle verordeningen en zegeningen, die voor hun verhoging gegeven zijn. Dit alles is gebaseerd op hun rechtvaardigheid en als zij tot het einde toe getrouw zullen volharderen zullen zij de zegeningen van het Priesterschap ontvangen, ja zelfs, verhoging of het eeuwige leven in het celestiale Koninkrijk. Aangaande dit verklaarde de profeet Joseph Smith: „....Als een man de volheid van het Priesterschap ontvangt, dan moet hij het ontvangen zoals eens Jezus Christus deed, door gehoorzaamheid en het onderhouden der geboden in het Huis des Heren. (17)

President Joseph Fielding Smith verklaarde hoe men de volheid van het Priesterschap zou mogen ontvangen:

„.....Als U de hoogste zaligheid, dat is verhoging, wilt ontvangen in het Koninkrijk van God, zodat U Zijn Zonen en Dochteren zoudt mogen worden, moet U naar de Heilige Tempels gaan en daar de Heilige verordeningen van dat Huis ontvangen. Niemand zal deze zegeningen alleen ten deel vallen maar man en vrouw tezamen zullen hiervoor in aanmerking komen nadat zij door de verzegelende macht in Tempel aan elkaar verbonden zijn, zij kunnen dan tot verhoging voortgaan en uiteindelijk dat doel bereiken, dat God voor zijn kinderen heeft gezet. (18)

Als wij de zegeningen van de volheid van het Priesterschap willen ontvangen, dan moeten wij de verordeningen in het Huis des Heren ontvangen en de geboden des Heren onderhouden. De gedachte, dat wij onze zaligheid omreden de zwakheden van ons lichaam kunnen uitstellen en dat na onze dood onze kinderen deze verordeningen wel voor ons zullen doen, zal ons absoluut niets baten. Zaligheid voor de

doden, is voor hen, die zonder enige kennis van het Evangelie stierven, zoverre het de kennis omtrent het celestiale Koninkrijk betreft; maar zij, die de waarheid verloochend en er tegen gestreden hebben zullen geenszins in aanmerking komen voor het celestiale Koninkrijk. (19)

Priesterschap Quorums in de dienst van het Tempelwerk.

Sedert de dagen van Joseph Smith heeft iedere President der Kerk, die de sleutelen van het Priesterschap bezat, de verschillende quorums in de Kerk voortdurend aangespoord om actief aan het tempelwerk deel te nemen. Het is niet alleen een voorrecht maar ook een plicht van elke priesterschapsdrager om naar het Huis des Heren te gaan en daar al zijn bloedverwanten aan zich verzegeld te krijgen, niet alleen zijn vrouw en zijn kinderen maar al zijn voorouders, zodat wanneer allen door de poorten des hemels binnen zullen treden zij elkaar zullen behoren. Dit is buitengewoon belangrijk opdat de leden van het Koninkrijk van God tot verhoging een eeuwige heerlijkheid voort zullen mogen gaan.

(1). Mozes 1 : 30. (2). Joseph Fielding Smith, Leringen van de Profeet Joseph bldz. 158. (3). L. & V. 107 : 3. (4). Mozes 6 : 52. (5). Abraham 3 : 25. (6). Abraham 3 : 26. (7). Joseph Smith „Artikelen des Geloofs”, Parel van Grote waarde bldz. 59. (8). James E. Talmage The House of the Lord, bldz. 76. (9). Joseph Smith, „Artikelen des Geloofs”, Parel van Grote Waarde bldz. 59. (10). L. & V. 132 : 7. (11). Maleachi 4 : 5-6. (12). Matth. 19 : 1-13; Markus 9 : 2-13; Lukas 9 : 28-35. (13). L. & V. 110 : 13-16. (14). Joseph Fielding Smith, Elia de Profeet en zijn Zending, The Utah Genealogical and Historical Magazine (1921) bldz. 10. (15). als 14 bldz. 14. (16) als 14 bldz. 15. (17). als 14 bldz. 17. (18). als 14 bldz. 19-20. (19). als 14 bldz. 17.

ZIEKTEN, die door gemoedstoestanden veroorzaakt worden

Sterling W. Sill

Een vooraanstaand psychiater, Dr. John A. Schindler, heeft onlangs een boek met de titel: „Hoe kunnen wij 365 dagen per jaar leven?” vervat. Dit boek behandelt een uiterst belangrijk onderwerp. De schrijver wijst er op, dat de doorsnee dokter in de Verenigde Staten 23 patiënten per dag ontvangt waarvan 66 % aan ziekten lijden, die door een of andere verkeerde gemoedstoestand veroorzaakt worden. De arts kan helaas niet altijd veel hulp verstrekken daar de patiënt meestal niet openhartig zijn schuld of andere redenen tot zijn ongelukkige gevoelens bekend, waardoor deze ziekten veroorzaakt worden.

Door verkeerde gemoedstoestanden veroorzaakte ziekten treden in onze tijd zeer op de voorgrond. De primitieve toverdokter zou zijn patiënt verteld hebben, dat hij door een boze geest bezeten was en misschien is dit zelfs in onze dagen een goede diagnose, want het is een boze geest (onze

eigen) die al deze moeilijkheden veroorzaakt. Iedereen heeft twee soorten gevoelens, namelijk goede en kwade. Elke gemoedsbeweging veroorzaakt een lichamelijke en chemische verandering in het lichaam, al naargelang de frequentie en intensiteit. Er zijn mensen, die wij met een steeds herhalende gramfoonplaat zouden kunnen vergelijken. Zij laten toe, dat haat, angst, twijfel, ontevredenheid en andere negatieve gedachten hun gemoed keer op keer beïnvloeden. Sommige mensen permitteren zich de dure luxe om steeds geïrriteerd en van streek te zijn, sommigen zijn hysterisch en beklagen zichzelf. Door deze slechte gemoedstoestanden worden er prikkels en giftige stoffen in het lichaam ontwikkeld die een nadelige invloed op vele belangrijke lichaamsorganen uitoefenen. Het is een bekend feit, dat de meeste maagzweren, hartziekten en nerveuze storingen hun oorzaak in het brein van de patiënt vinden. Er zijn mensen, die aan een chro-

nische ontevredenheid lijden; een dergelijk leven is wel het dichtste bij de hel als wij hier in dit aardse bestaan kunnen komen.

Wij laten dit alles gebeuren alleen omdat wij het toelaten dat slechte gevoelens ons hele leven regeren. Ieder mens is met een prachtig middel uitgerust om zich voor verkeerde dingen te laten waarschuwen, namelijk het geweten, maar hoe vaak slaan wij alle vermaningen van het geweten in de wind zodat de slechte gevoelens zo'n macht over ons krijgen, dat ons geweten zijn bevoegdheid verliest en tenslotte machteloos wordt? Als wij dan ons geweten door zonden, twijfel en uitstel schenden, begint de oorlog met onze slechte gemoedstoestanden waar wij vaak het onderspit moeten delven. Hier kunnen wij vaak aan toevoegen, dat wij ons onderbewustzijn als een opslagplaats voor twijfel, angst en negatieve gedachten gaan gebruiken en dat dan de zogenaamde boze geest ons geheel in bezit neemt en wij dan uiteindelijk op weg naar overweldigende moeilijkheden zijn en soms in een ziekenhuis, begraafplaats of gevangenis belanden.

Dr. Schindler zegt, dat onze enige hoop is om ons geweten zijn bevoegdheid te laten en elke slechte gedachte door een goede te vervangen. Goede gevoelens zijn net zo goed voor de mens als slechte schadelijk. Het is een

vaststaand feit dat een goede gemoedstoestand uiterst bevorderlijk voor de gezondheid is. De prikkels van vreugde en blijde gevoelens veroorzaken een juiste hoeveelheid goede secreten, zoals verkeerde gevoelens een zekere hoeveelheid schadelijke secreten produceren.

Goede gevoelens zoals hoop, liefde, vreugde, moed, gelijkmoedigheid, geloof, enthousiasme en verdraagzaamheid kunnen wonderen verrichten. Een goed humeur maakt je niet alleen bemind door anderen maar is uiterst bevorderlijk voor Uw eigen gezondheid.

Geestelijke storingen worden ook door een afwijking in het gevoelsleven veroorzaakt. Van alle inactieve leden van de Kerk heb ik maar weinigen gehoord, dat zij het niet met de leringen van de Kerk eens waren, maar zij zijn meestal weggebleven omdat zij zich op een of andere manier gekwetst voelden. Men erkende de bepaalde persoon meestal niet voldoende, of toonde niet genoeg waardering voor hun werk of een of andere zonde veroorzaakte slechte gevoelens. Het is de bedoeling van het Evangelie om onze gedachten te zuiveren. Het wordt ons aangeraden om onze vijanden lief te hebben. Dit is alles voor ons welzijn en om de slechte gevoelens in ons te bestrijden. Ons wordt ook aangeraden om anderen 70 keer 7 te vergeven, ook dit is ten bate van ons. De Heer wil, dat wij geluk-

kig zijn want hij zei: „...Verblijdt en verheugt u...“ (Matth. 5 : 12) Als wij eenvoudige en gelukkige gevoelens in ons koesteren verjagen wij daardoor al het ongelukkige en kwade. De Heer zei: „...de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.“ (II Nephi 2 : 25)

Alle beginselen van het Evangelie zijn met de bedoeling gegeven om ons gelukkig te maken. Elk beginsel maakt ons edeler, reiner en rijker. Wij kunnen ons gerust op de onbetwistbare bevoegdheid van ons geweten verlaten, zodoende zullen wij de beginselen van het Evangelie strikt volgen en dan zullen wij niet alleen gelukkiger zijn en meer succes hebben maar ook gezonder. Dan zullen wij 365 dagen per jaar leven! Vertel Uzelf dat het leven goed is, en vertel U dit steeds weer! Werp alle negatieve gedachten uit en ook alle

slechte gevoelens en wees gelukkig. Vriendelijkheid, geloof, reinheid, liefdadigheid en enthousiasme zijn eigenschappen, die niet alleen geluk tengevolge hebben maar ook een lang en uiteindelijk een eeuwig leven!

Iedereen ontvangt zijn bezoldiging van hem, die hij gehoorzaamt. Als U een boze geest gehoorzaamt, dan zult U als een beloning een slechte maag, slechte gezondheid en een geestelijke verdoemenis krijgen. „...De bezoldiging der zonde is de dood...!“ (Rom. 6 : 23) De goede geest zal U met goede gezondheid, geluk en een eeuwig leven belonen. Wij veronderstellen, dat wij in het Celestiale Koninkrijk gelukkig zijn, dan mogen wij hier wel beginnen om ons in het „Gelukkig zijn“ te oefenen.

Het Evangelie helpt ons om 365 dagen per jaar te leven!

Belangrijke Mededeling.

Het Presidentschap der Nederlandse Zending heeft bekend gemaakt, dat op 2, 3, en 4 April 1956, Tempeldagen voor de leden van de Nederlandse Zending in de Tempel te Bern, Zwitserland, gehouden zullen worden. Als het Uw bedoeling mocht zijn om aan deze reis naar Zwitserland deel te willen nemen, wilt U dit dan zo spoedig mogelijk aan Uw Gemeente President bekend maken?

ONZE ZONNE- HOEK

Bijlage van
„De Ster” voor onze
zonnige jeugd.

✱

De lelijke straat.

Niet zo heel lang geleden en niet zo heel ver weg in een van onze grote steden stonden een kleine jongen en zijn zusje bij het raam van het huis waar zij pas die dag ingetrokken waren. Zij keken naar de straat, een armoedige en lelijke straat.

Het zusje had tranen in haar oogen: „Kijk nou eens, Kees,” zei ze, „al die oude uitgeleefde huizen! En elk huis heeft zo’n lelijk stukje grond er voor en er is niets anders in dan onkruid en oude rommel O, ik kan het mooie park in onze eigen straat maar niet vergeten, het was zo mooi en alles was zo groen.”

„Het is zeker een oude straat!” bevestigde Kees. „Ik haat dit huis,” riep het kleine meisje weer, „het is helemaal niet zo mooi als ons vorige huis. Het is lelijk, kaal en er zitten allemaal scheuren in! En die donkere, donkere muren! Al die scheuren in het plafond! Ik zal het hier nooit en te nimmer leuk vinden!” Snikkend liet zij zich in een stoel vallen.

Kees klopte haar met broederlijke liefde op de schouders. „Kom, kom, Jenny. We moesten verhuizen, dat weet je ook wel, wij hoeven hier niet altijd te blijven, alleen maar totdat vader weer beter wordt en weer meer geld kan verdienen. Het andere huis was veel te duur en dit kan je hebben als er een paar liedjes voor zingt, tenminste zo zegt moeder het!”

Hij keek kritisch om zich heen. „En dan, als wij de muren behangen en verven, de grond schrobben en netjes in de was zetten en onze

moogie meubels er in zetten dan zal het precies zoals thuis zijn. Je zal eens zien! En nu moet je niet meer huilen, als vader het ziet wordt hij er alleen nog maar verdrietig door.

Jenny droogde haar tranen. „Ik ben ook een raar kind, ik denk alleen maar aan mijzelf, laten wij maar naar de keuken gaan en daar de borden voor moeder uitpakken.

De dagen kwamen en gingen en langzamerhand ging het huis helemaal veranderen en het ging er zeker op vooruit. Een oude behanger maakte langzaam maar zeker dat de muren er heel wat beter uit gingen zien, alles werd mooi licht. Jenny en Kees hielpen hun moeder om de ramen te laten blinken en ze hielpen haar bij het ophangen van mooie schone gordijnen en ook was het heel wat pret om de schilderijen aan de muur te hangen. Vader lag op de sofa, die bij het raam stond en gaf met een opgewekte stem aanwijzingen. Eindelijk waren de kamers mooi schoon en helder maar toch zouden ze nooit zo mooi zijn als hun vorige huis.

„Ik vind het hier nu ook mooi,“ zei Jenny, „het lijkt weer een beetje op thuis. Ik heb mijn tafeltje weer op mijn plaats en daar is moeders stoel en vaders boekenplanken met de mooie boeken en ook Kees' werktafel heeft weer een plaatsje gevonden. Ja, het ziet weer een beetje als thuis uit.“

De volgende morgen toen Jenny en Kees naar school gingen vielen de lelijke stukjes grond met al de rommel voor het huis hun erg op. Niet een sprietje mooi gras was er op te bekennen. Overal woekerde onkruid en er lagen stukjes draad, oud papier en lege conservenblikjes rond.

„Ik weet wat,“ zei Kees, „Wij hebben al ons tuingereedschap in de kast onder de trap. Laten wij vanmiddag direct beginnen om een tuintje uit dat lelijke stuk grond voor ons huis te maken. „He, ja!“ zei Jenny en ze begon van blijdschap te huppelen. „Tenminste hebben wij dan niet meer zo'n lelijk geval voor ons huis.“

Die middag trokken de twee kinderen hun oude kleren aan en gingen aan het werk voor het huis. Eerst vonden zij een grote cartonnen doos, die wel drie keer zo groot als Jenny was en deden alle oude rommel er in en dan gingen zij de grond met een schop en een hark te lijf en haalden er al het onkruid uit. Kees moest graven omdat hij de sterkste was en Jenny harkte alles heel handig op en deed het in de grote doos. Het kleine stukje grond werd al spoedig netjes schoon.

Het viel hun op dat zo af en toe een jongen of een meisje uit de buurt bleef staan om naar hen te kijken. Sommige mensen keken uit het raam naar hen. Maar niemand sprak een woord met de nieuwelingen in de buurt. Toen de sterretjes in het oosten opkwamen gingen de kinderen naar binnen en borgen hun gereedschap weer netjes op. „Ik ben dood moe,“ beweerde Jenny, „maar toch kan ik haast niet

tot morgen wachten om de zaadjes in de grond te doen."

Na het eten, toen zij hun huiswerk gemaakt hadden, zat moeder gezellig te naaien en vader verklaarde de kinderen hoe zij grond moesten bewerken door er flink de spade in te steken en er een beetje kunstmest in te doen, zodat de plantjes er in konden groeien. Zij zouden een beetje mee kunnen brengen als zij morgen uit school zouden komen. Toen las vader nog een verhaal voor broer en zus voor en toen ging het vlug naar bed.

Na vele weken begonnen er groene sprieten zich boven de grond te vertonen. Langs de rand waren er de scheuten van de zinias en de goudsbloemen. Er was buiten geen kraantje, maar de kinderen droegen emmers met water naar buiten om hun plantjes mooi groen te houden.

Op een goede morgen toen Jenny uit het raam keek slaakte zij een kreet van ontzetting: „Oh, kijk eens!" „Iemand had al het gras en de zinias en de goudsbloemen vertrapt."

Helaas, het was waar, gedurende de nacht had iemand met opzet het mooie tuintje vernietigd. „Iemand was jaloers!" huilde Jenny, „hoe konden ze het doen?" „Ik ben bang dat er meer dan een persoon in deze straat op ons jaloers is," zei Kees somber. „Gisteren hoorde ik een jongen zeggen dat wij dachten dat wij beter dan de rest waren omdat wij hier niet altijd gewoond hebben." Moeder was hier ook heel bedroefd over: „Dit zou zeker niet zo moeten zijn! Wat kunnen we er aan doen?" Vader had een glimlach om zijn gezicht: „O," zei hij, „onze jongen en ons meisje weten daar wel een oplossing op te vinden, zij zullen op een of andere manier wel vriendjes met de burens worden — en daardoor hun tuin beschermen!"

Op school dacht Kees er de hele dag over na wat hij zou kunnen doen om vriendjes met de kinderen uit de buurt te worden en toen kreeg hij het pracht idee. Jenny en hij konden nauwelijks wachten om naar huis te komen om hun ouders te vragen of het mocht. Zo spoedig als vader en moeder gezegd hadden dat het mocht gingen de kinderen aan het werk, zij schilderen een bord en met rode en groene letters stond er op:

„WORDT LID VAN ONZE BUURT TUINDERS CLUB!"

„GEREEDSCHAP IS GRATIS TE LEEN!"

„Daar," zei Kees, „nu hebben zij geen reden om jaloers te zijn, want zij kunnen allen meedoen en allen kunnen de gereedschappen gebruiken. Nadat zij het bord voor het huis op een grote kist hadden gezet begonnen de jongen en zijn zusje het verwoeste tuintje weer op te knappen.

Het begon al donker te worden en er waren nog geen kinderen gekomen om zich als lid voor de nieuwe club op te geven of er zelfs maar een vraag er over te stellen. „Ik denk dat de kinderen in de

straat geen vriendjes willen worden,” zuchtte Kees, „kom maar Jenny, wij moeten naar binnen.”

„Wacht” zei Jenny, „daar staat een jongetje half verscholen achter die trap. Hij heeft al een hele tijd naar ons gekeken. Ik denk dat hij vast tot onze club wil toetreden, maar een beetje bang is.”

„Waar zou die nou bang voor moeten zijn? O, wacht ik zie hem al, hij is het jongetje van twee huizen verder op.” Kees legde de hark neer. „Ik ga wel even naar hem toe!”

Zij gingen beiden naar het jongetje toe: „Kom eens, wil jij een lid van onze club worden? Wij hebben geen contributie!” „En het is vreselijk veel plezier!” voegde Jenny er aan toe.

De jongen met slordig rood haar kwam langzaam naar hen toe. „Hebben jullie werkelijk een club?” vroeg hij terwijl hij bescheiden grijnsde. „Willen jullie mij werkelijk schoppen en harken en al dat spul lenen?” „Ja!” knikte Kees verheugd, „jij mag ons eerste lid worden en dan heb je het eerste recht op het gereedschap.” „Ik heb naar jullie gekeken hoe jullie een aardig tuintje uit dat lelijke stuk grond gemaakt hebben en ik wou ook graag zo’n tuintje voor ons huis hebben, maar mijn vader heeft geen gereedschap en hij kan er ook geen kopen. Ik wordt meteen een lid van jullie club!” „Heerlijk!” riep Jenny. „O, ja, maar niet alleen dat,” vertelde de jongen, „ik zal maar direct mijn vriendjes gaan halen, je zult eens zien, morgen is de hele buurt lid van jullie club!” „Hoera,” riep Kees terwijl hij even in de lucht sprong. „Hoera, hoera!”

En waarachtig, het gebeurde zoals het jongetje, zijn naam was Leen, gezegd had. De volgende dag na school waren er een hele verzameling van jongens en meisjes om zich te laten inschrijven bij de nieuwe „Buurt Tuinders Club”. Daarna begon het werk, eenieder sleepte met grote dozen en emmers en verzamelde al de oude rommel die in de tuintjes lag. Toen het avond werd zag de straat er netjes schoon uit en toen de vaders van de kinderen van hun werk naar huis kwamen dachten zij dat er iets heel bijzonders gebeurd was omdat het er zo netjes uitzag. De volgende dag begon het ene kind te spitten, de anderen harkten en zelfs kinderen uit de andere straat vroegen of zij ook lid van de club mochten worden. Elke namiddag waren de kinderen in hun tuintjes bezig. Van hun snoepcentjes kochten zij zaad voor bloemen.

Op een goede dag zei Kees en Jennys vader, terwijl hij daar op de sofa bij het raam lag tot zijn vrouw en kinderen: „Ik kan van hier zien hoe onze straat, die er eens zo lelijk uitzag, nu kleurig en fleurig uitziet. De Tuinders Club heeft een groot werk volbracht, het is gewoon een wonder.”

„Nee,” zei moeder, „geen wonder! Alleen maar samenwerking.”

„Ja!” zei Kees, „samenwerking en hard werken,” terwijl hij zijn handen met eelt er op in de hoogte hield.

Deed men in de dagen van de oude Profeten aan Tempelwerk?

JOSEPH FIELDING SMITH.

De bijzonderheden van de toepassing van de reddende verordeningen van het Evangelie zijn in oude tijden nooit in de verslagen opgenomen. Waarschijnlijk omdat zij té heilig, en niet voor de wereld bestemd waren. In het Oude Testament zijn er echter enkele aanhalingen in verband met de verordeningen en verplichtingen van de leden van de kerk in die dagen. Toch zijn deze in het algemeen ook zeer vaag. Exodus 20 : 12-15; Numeri 25 : 11-13, en Jeremia 31 : 31-33 hebben enige betrekking tot heilige verordeningen.

Het feit, dat Adam en Noach aan Daniël verschenen als Michael en Gabriël lang na hun heengaan van deze aarde (Dan. 10 : 13, 21; 8 : 16) bewijst, dat zij de volheid van de hemelse zegeningen hebben moeten ontvangen om in de tegenwoordigheid van God te kunnen staan. Ook is de verschijning van Mozes en Elia aan de Heiland en zijn Apostelen Petrus, Jakobus en Johannes op de Berg der Verheerlijking een bewijs dat ook zij de zegeningen tot verhoging hebben moeten ontvangen. En dan is er een bewijs in het feit, dat Elia de laatste profeet voor de komst van Jezus Christus geweest is, die de sleutelen voor die Heilige Verordeningen bezat, deze verordeningen moesten ten bate van de kinderen van Israël in die dagen bediend geweest zijn.

Omdat de profeet Elia de sleutelen voor deze verordeningen bezat, inspireerde de Heer de profeet Maleachi om van de komst van de profeet Elia te profeteren: „Zie Ik zend ulieden de profeet Elia eer dat de grote en vreselijke dag des Heren komen zal. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders; opdat Ik niet kome en de aarde met de ban slag!” (Maleachi 4 : 5-6) Wij weten dat deze profetie op 3 april 1836 vervuld werd toen de profeet Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery in de Kirtland Tempel verscheen en de sleutelen der verzegelende macht op hen bevestigde. Sedert die dag zijn de harten der kinderen tot hun vaders gekeerd en de harten der vaders tot hun kinderen. Wij kunnen deze invloed door de gehele wereld voelen. Overal zoeken de kinderen naar de namen en data van hun vaders, dit feit treedt wel zo op de voorgrond, dat het absoluut niet verloochend kan worden. Vandaag gaan wij naar de Tempel en verzegelen daar de kinderen aan hun ouders en deze weer op hun beurt aan hun ouders. opdat wij allen, zoals Paulus verklaarde, onze knieën zullen buigen...” tot de Vader van onze Heer Jezus Christus, uit welke alle geslacht in de hemelen en op de aarde genaamd wordt.” (Efeziërs 3 : 14-15).

Opdat de verordeningen van Israël bediend zouden kunnen worden heeft de Here Mozes bevolen om een verplaatsbaar Tabernakel te bouwen — deze wordt ook vaak een Tempel genoemd — waarin in de wildernis de heilige verordeningen bediend werden. Het doel van het gebouw waarin Samuel de verordeningen bediende wordt in onze dagen door de volgende woorden verklaard: „Want om deze reden gebod Ik Mozes een Tabernakel te bouwen, opdat zij deze met zich in de wildernis zouden voeren, en in het land van belofte een huis bouwen, opdat die verordeningen, welke van de grondlegging der wereld waren verborgen, mochten worden geopenbaard.” (L. & V. 124 : 38).

Hier is zeker een afdoende verklaring waarom de verordening van de doop zich niet meer in het Oude Testament openbaart en het blijkt, dat bij het herhaaldelijke overschrijven en vertalen van de oude verslagen de schrijvers en vertalers vele kostbare onderdelen achterwege gelaten hebben, die niet met hun beginselen overéénstemden. Het Boek van Mormon getuigt hiervan en in de woorden van Mozes zoals deze geopenbaard zijn, worden deze oorspronkelijke feiten te kennen gegeven; nu weten wij dat het beginsel van de doop aan Adam en zijn kinderen onderwezen werd. Er zijn enige aanhalingen in het Oude Testament omtrent wassingen en deze kunnen zeker een doop betekenen.

Het doopfont in de Tempel van Salomo is een stille getuigen, dat de doop gebruikelijk geweest moet zijn; in verband hiermede wordt over wassingen gesproken. Het Boek van Mormon levert het bewijs, dat de doop onder de Joden gebruikelijk was en de schriften van Mozes, die hersteld zijn, getuigen, dat Adam met de doop bekend was en deze aan zijn kinderen onderwees.

HISTORIAN'S OFFICE

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

47 East South Temple St.

DE MUUR...

Myrtle M. Dean

JAAP wees naar het houten hek, dat hun tuin en die van de burenscheidde.

„Het moet helemaal opgeknapt worden en eens goed geschilderd,” zei hij. „Het ziet er apart en charmant uit?” meende Paula, „maar toch willen wij geen hindernis tussen ons en de burens! Als het nu te slecht is laten wij het dan maar gewoon wegnemen!

Zij hadden dit huis pas gekocht en waren er gisterenmiddag ingetrokken. Het was een groot en een beetje ouderwets huis aan de buitenkant van de stad. „Het is net alsof je uit de gevangenis ontslagen bent nadat je zolang met de kinderen in een paar kleine kamers in de stad hebt gewoond,” zei Jaap met een uiterst tevreden glimlach. „Mischien kunnen wij later een heel modern huis bouwen, zo’n droomhuis, weet je wel, maar nu is dit heerlijk,” vertelde Paula hem.

Paula begeleidde Jaap naar de auto. Hij zou nu elke dag naar de stad naar zijn werk moeten rijden. Zij bleven even stil staan en keken naar de kleine dikke Joke, zij was drie jaren oud en liep achter haar zes jaren oude broertje Steven aan, die vol vreugde van de ene kant van de tuin naar de andere rende.

Paula en de kinderen zwaaiden nog even naar papa en dan slenterde Paula nog even door de tuin. Wat waren die grote berken achter in de tuin mooi en de gele rozen in die ene hoek! Toen zij langs het hek kwam keek zij even ontsteld op toen zij zag, dat aan de andere kant van het hek een klein, mager jongetje met grote bruine ogen in zijn ernstig gezichtje, naar haar keek. Hij drukte zijn gezichtje tegen de latten terwijl hij haar van boven tot beneden opnam. „Ach, wat aardig,” dacht Paula, „dat is nu iemand om met Steven te spelen. „Dag, jonge man,” zei zij maar zij kreeg geen antwoord, het kind betrachtte haar alleen maar met een wantrouwende blik. Paula probeerde weer: „Wij zijn jullie nieuwe burens en wij hebben precies zo’n jongen als jij bent, mischien kunnen jullie wel samen spelen?” Het gezichtje van het kind kreeg even wat zachtere trekken en zijn ogen lichtten op maar dan kwam de ernstige uitdrukking terug en hij zei: „Ik wil geen burens hebben!” Hij stond daar en keek naar de grond en met het puntje van zijn schoen probeerde hij gaten in de grond te boren, toen draaide hij zich om en ging langzaam naar het huis en Paula bleef geschokt staan.

„Iets moet dat kleine jong heel erg van streek gemaakt hebben vanmorgen, op een andere keer zal hij wel graag met vriendjes willen spelen. Ik zal dat maar aan de kinderen zelf overlaten,” vertelde zij zichzelf.

Later die morgen toen Paula haast alles over dat jongetje vergeten had, kwam Steven huilend naar binnen hollen; zij liet haar werk onmiddellijk vallen.....

„Die ondeugende jongen..... die gemene, lelijke jongen heeft mij met een grote stok achterna gezeten en wil niet eens met me spelen. Hij heeft mij geslagen!” jammerde Steven. Het was een raadsel voor Paula en zij was erg teleurgesteld, dat het zo zou moeten beginnen wanneer zij gedacht hadden, dat alles zo heerlijk zou worden.

„Wat heb jij gedaan, Steven, om hem dat te laten doen?” vroeg Paula.

„Niks, helemaal niks, ik ben alleen maar aan zijn kant van het hek gegaan om hem te vragen met mij te komen spelen en hij vertelde mij dat ik moest maken, dat ik wegkwam en heeft mij geslagen.”

Ik moet eens met de moeder van die jongen gaan praten, dacht Paula, maar dan dacht zij, dat het beter zou zijn om te wachten tot Jaap thuis zou komen.

Jaap nam de hele zaak een beetje van de lichte kant op: „Komt wel voor elkaar voordat je het weet spelen die twee met elkaar, 't moet alleen maar even wennen!” Maar het scheen niet zo te zijn. Iedere keer als de twee jongens

samen waren draaide het op ruzie uit en Steven huilende naar binnen omdat hij weer eens geslagen was. — Paula was iets over de burens te weten gekomen alhoewel zij hen nooit ontmoet had. Zij had gezien hoe de moeder van het kind 's ochtends vroeg de bus naar de stad nam. De jongen had Steven verteld, dat zijn moeder in de stad werkte. Paula had haar een paar keren gezien en had opgemerkt dat zij blond was en er erg aardig uitzag; misschien een paar jaren jonger dan zij. De naam van de jongen was Danny maar tot nu toe had zij niets van de vader van het kind gehoord. Zij had trouwens nooit een man bij de burens gezien. Er was nog een ding, dat haar erg benieuwde: wie zorgde voor Danny?

Dan op een goede dag zag zij de twee kinderen spelen en Steven en Danny waren druk in het gesprek. Vaak had zij opgemerkt hoe Danny met hongerige ogen door het hek gluurde wanneer Jaap met de kinderen aan het ravotten was als hij 's avonds van zijn werk thuis kwam. Nu moest zij er om lachen daar zij als twee concurrenten tegenover elkaar stonden en hun vaders ophemelden. „Mijn vader gaat deze Zaterdag met mij vissen! Zou jij niet willen, dat je ook zou gaan vissen?” sprak Steven op een uitdagende toon. Voor een kort ogenblikje betrok zijn gezichtje van Danny maar dan nadat hij even nagedacht had pochtte hij: „Puh, mijn vader weet waar de grootste vissen

zijn. Hij neemt mij mee en ik kan vissen vangen, die wel zo groot zijn!" Het kind liet de maat van de vis zien en strekte zijn beide armpjes wijd uit.

De ogen van Steven lieten zien, dat hij jaloers was maar dan ging hij verder: „Mijn vader speelt paard met mij en ik kan er boven op blijven ook al galloppeert hij als een wild paard." Weer betrok Dannys gezicht om meteen weer op te klaren en hij zei: „Mijn vader heeft voor mij een echt paard gekocht en als hij naar huis komt mag ik er op rijden."

„Waar is jouw vader? Ik heb hem nog nooit gezien?" vroeg Steven.

Dannys gezichtje werd opeens rood en voor een ogenblik stamelde hij, maar dan kreeg Steven het antwoord met krachtige woorden: „Mijn vader..... mijn vader is een piloot, hij vliegt een straaljager. Hij vliegt harder als wie dan ook. Soms vliegt hij over ons huis, je zult hem vast wel eens horen!"

Steven ging naar zijn moeder en met grote ogen vertelde hij haar dat Dannys vader een straaljagerpiloot was en dat hij vreselijk vlug kon vliegen. Dan vroeg hij erg neerslachtig: „Waarom kan mijn vader geen straaljager vliegen inplaats van in die oude bank in de stad te werken? Zij kunnen ook grote vissen vangen en Danny heeft zelfs een echt paard." „Ja, maar jouw vader houdt van jou en hij komt elke avond thuis om met jou te spelen....." Paula gaf haar jongen

een liefdevolle klap en zei: „En nu vooruit, ga maar zoet spelen!" Zij keek hem na toen hij weer naar buiten ging; er was nog steeds een beetje jaloezie in zijn ogen; Dannys vader was opeens een held. Zij kon het niet helpen om de twee kinderen even met elkaar te vergelijken. Steven met zijn gezonde stevige lichaam en zijn keurige speelpak en dan Danny, zwak en bleek in uitgewassen kleren.

Paula had een erg ongeduldig gevoel in zich. Als die vader straaljagerpiloot is, dan moeten zij toch heus voldoende hebben. Die moeder zou dan toch heus thuis kunnen blijven. Dat kind wordt vast nog een jeugdige misdadiger. Jaap verdient niet eens een derde van het salaris van een straaljagerpiloot maar ik zal het buiten al die kleine extra dingen doen en thuis bij mijn kinderen blijven, dacht zij trots.

Toen schoten haar net de woorden van Danny te binnen. Zij had het gehoord toen zijn moeder die morgen wegging. „Mamma, blijf alstublieft thuis zoals Stevens moeder, Mamma ik wil graag dat jij thuis blijft!"

Paula had de woorden van de moeder niet kunnen horen toen zij die morgen haar jongen vluchtig een zoen gaf en zich haastte om de bus nog te halen.

Paula's rust was zeker niet vergroot toen zij die middag visite kreeg van een andere buurvrouw, die een paar huizen verderop woonde. Zij had er al een paar jaren gewoond en scheen alles over de mensen in de buurt

te weten. „Ik heb gehoord, dat U dit huis gekocht hebt,” vroeg zij nieuwsgierig. „Ja, en ik denk, dat wij het hier heel erg naar onze zin zullen hebben, er is zo veel vrijheid hier voor de kinderen, en het is een prachtig huis,” zei Paula. „Wel, ik hoop alleen maar, dat U niet teleurgesteld zult zijn,” zei de buurvrouw terwijl zij vol spanning naar Paula's gezicht keek. „Dat buurjongetje is nogal een probleem, zoveel als ik weet. Ik heb gehoord, dat de laatste twee families alleen daarvoor verhuisd zijn.” „Ach, dat zal wel niet zo erg zijn, ik ben er vast van overtuigd, dat wij hier zullen blijven wonen!” antwoordde Paula. Paula wilde geen vooroordeel krijgen door al die buurpraatjes, alhoewel het er wel op leek, dat het kind erg onvriendelijk en erg moeilijk te begrijpen was.

Toen de tijd aangebroken was om de planten in de tuin te zetten liet Paula Steven er bij helpen. Hij haalde water in zijn eigen emmertje terwijl Paula de planten langs het hek in de grond zette. Als gewoonlijk stond Danny aan de andere kant van het hek en bekeek alles met ernstige ogen. „Zou jij ook graag een bloementuin willen hebben?” vroeg Steven onschuldig en Danny antwoordde: „Mijn bloemen zijn aan de andere kant van het huis, er zijn prachtige rozen en van alles.”

De volgende morgen heel vroeg liep Steven naar buiten om naar de bloemen te kijken, die zij de dag van te voren geplant had-

den. Hij wilde gaan zien of zij al bloeiden. „Nu luister eens, bloemen bloeien niet zo vlug!” vertelde Paula terwijl zij hartelijk moest lachen. Na een paar minuten kwam het kind naar binnen en hilde hartverscheurend. „O, mamma, kom eens vlug, kom eens vlug kijken, alle bloemen zijn kapot!” „Wat bedoel je Steven, allemaal kapot?”

Er kon maar een antwoord voor het vernielde bloemenbed zijn, sommigen waren vertrapt en anderen uitgetrokken. De grond liet overal kleine voetstappen in de vochtige aarde zien. Paula's ongeduld was nu in toorn veranderd. Zij zag hoe Danny van achter het huis gluurde en met een zekere vreugde naar Stevens tranen en haar toorn keek. Zijn moeder was al weg en Paula's eerste gedachte was om dat jong een flink pak slaag met haar eigen handen te gaan geven. Iemand moest dat kind eens flink terechtzetten. De hele dag dacht zij er over na om naar iemand te gaan die verantwoordelijk voor deze jongen was maar dan besloot zij weer om de zaak aan Jaap over te laten.

Jaap was heel verbaasd over haar voorstel om het hek door een stenen muur te vervangen. „Maar, muren zijn voor moderne huizen, een houten hek is veel beter voor ons huis, en ik meende, dat je eens zei, dat er niets tussen ons en onze burens moest zijn.” „Je weet het Jaap, het is dat kind. Ik kan hem nu eenmaal niet langer uitstaan.” En tranen van uitputting rolden over

haar gezicht toen Jaap het hele geval zo licht opvatte.

Jaap ging de zaak een beetje ernstiger bekijken en sprak voorzichtig: „Wij kunnen ons niet van een probleem ontdoen om het achter een muur te verbergen. Misschien schuilt er wel een veel diepere oorzaak achter het gedrag van die jongen..... Misschien kunnen wij op de een of andere manier helpen.” „Ja, en als jij de hele dag weg bent is het mijn probleem,” sprak Paula met nadruk. „Maar wij kunnen onze kinderen niet isoleren. Wij moeten het leven en zijn problemen onder de ogen zien. In de stad waren er ook vele kinderen, alle soorten van kinderen. En hier hebben wij maar één moeilijk kind en wij moeten ook hier hulp bieden,” sprak Jaap ernstig. „Laat die straaljagerpilot van een vader maar zijn eigen kind verzorgen,” besloot Paula vastberaden.

Na een paar dagen was de muur gereed. Paula voelde zich opgelucht. Haar twee kinderen speelden in vrede tezamen. Er was geen Danny om hen lastig te vallen. Zij had zich afgevraagd of hij die muur een hindernis zou laten zijn om hen te plagen met zijn streken.

Op een goede morgen zei Steven: „Ik vind die oude muur helemaal niet leuk, ik wil met Danny spelen. — Hij moet er maar aan wennen, dacht Paula, hij beschouwt Danny gewoon als een held. Zij zag dat Steven zich eenzaam ging voelen en vaak ontoegankelijk was. Ik moet iets

doen om hem te helpen dacht zij bij zichzelf.

„Ik zal met je naar het park gaan,” vertelde zij Steven, „daar zijn heel veel kinderen en je kunt met hen spelen. Je mag op de paardjes rijden en heerlijk schommelen.”

Paula realiseerde zich opeens, dat Steven niet de enige was, die Danny miste. Zo nu en dan betrapte zij zichzelf erop, dat zij aan hem dacht. Wanneer zij de bloemen langs de muur verzorgde kon zij haast de tegenwoordigheid van het jongetje voelen, zij kon het magere kind voor zich zien en als zij aan hem dacht waren de grote hongerige ogen heel duidelijk voor haar en het was haast alsof zij zichzelf aanklaagde. Soms hoorde zij voetstappen aan de andere kant van de muur, maar die verstomden altijd weer heel gauw. Maar zij kon niet door de muur zien.

Wel, de jongen is niet mijn verantwoordelijkheid bleef zij zichzelf vertellen. Tenslotte is het mijn recht om een muur te laten bouwen. Iedereen heeft haast een muur! Eén ding staat vast, de moeder moet dat kind verboden hebben om naar ons toe te komen. Zij heeft tenminste deze steek onder water gevoeld. Misschien zal dit haar eens een lesje leren, dacht Paula en trachtte op deze manier haar eigen geweten te sussen.

Dan was het Zaterdag. Jaap en Steven waren gaan vissen. Zij waren al heel vroeg vertrokken. Joke lag heerlijk van haar middagdutje te genieten en Paula

gebruikte deze paar minuten om haar bloemen langs de muur te verzorgen. Opeens hoorde zij aan de andere kant van de muur een kind vreselijk snikken. Het kind hilde niet uit kwaadheid maar omdat het vreselijk verdriet scheen te hebben.

Het is vast Danny, maar wat is er toch gebeurd? Zijn moeder is naar haar werk maar waarom komt niet iemand anders naar hem kijken? Opeens wilde zij naar hem toegaan, maar zij dacht dat zij dat niet zou kunnen doen, hij zou haar toch niet willen hebben en plotseling schaamde zij zich, zij had zich een beetje meer moeten inspannen om iets over zijn familie te weten te komen.

„Danny,” riep zij door de muur. Voor een ogenblik hield het snikken op en dan hoorde zij het zachte huilen van een kind dat niet wilde antwoorden. Paula ging naar de andere kant van de muur waar het kind op het gras lag en zijn hoofd in zijn armen begraven had. „Danny, wat is er gebeurd?” klonk Paula's stem heel moederlijk en zacht.

Het kind hief zijn behulde gezichtje omhoog maar zijn ogen waren koud doordringend en met zijn gehele lichaampje in een gespannen toestand riep hij: „...Ga weg... ga weg.” „Maar Danny toch, ik wil je toch helpen,” zei keel dicht zat toen zij naar het kind keek dat even diep adem haalde en snikkend verder ging: „De volgende familie had twee jongens, zij waren groter dan ik. Zij noemden mij een klein vervelend jochie en vertelden mij

om op te hoepelen, zij hadden geen zin om met mij rond te slepen.” Dan stopte hij even maar ging verder: „en toen heb ik een van hun voetballen weggenomen, omdat zij mij niet met hen wilde laten spelen.”

„Ach, Danny, dat spijt mij allemaal vreselijk, kom nu eens en laten wij die akelige tranen met dit mooie zakdoekje wegvegen.” Paula wilde het kind oplichten en op zijn voetjes zetten, maar Danny's dunne lichaampje was nog helemaal stijf. „Ik wil graag je vriend zijn en Steven ook, Danny!”

Toen zei Danny krachtig: „Ja, maar Steven en zijn vader zijn dan toch maar gaan vissen vandaag, nietwaar? Ik heb ze vanmorgen weg zien gaan.”

„Ja, zij zijn weggegaan, maar wat zou dat.....?”

„Ja en ik ben niet gaan vissen. Zij zijn zonder mij weggegaan.” Dannys gezicht werd met een nieuwe tranenvloed begoten. „Waarom hebben zij mij niet gevraagd ik zou ook graag meegegaan zijn!” „Maar Danny, jij had gezegd, dat hij met jouw vader zou gaan vissen, dat hij wist waar de grootste vissen waren.”

Eventjes stond hij daar, heel klein, en het leek alsof hij bang was en toen hief hij zijn ogen naar de hare met een smekende blik: „Ik ga nooit vissen... nooit, helemaal nooit. En ik heb geen echt paard en ook geen bloementuin aan de andere kant van het huis, zoals ik Steven verteld heb.” Het kind aarzelde even en

toen brak zijn hele ziel open: „en ik heb ook geen vader, niet eens een vader! Helemaal niet... omdat hij verongelukt is toen ik nog heel klein was. Hij was geen straaljagerpiloot maar hij had een ongeluk met een heel oude auto!“ „Och, lieve Danny, dat spijt mij vreselijk, maar ik wist er niets vanaf. Paula durfde hem haast niet in de ogen te zien, zij was zich haar kleinzerigheid en ongerechtigheid zozeer bewust en ook had zij er spijt van hoe zij over de moeder en het kind gedacht had. Zij deed haar arm om het magere kind heen. Nu was hij ontspannen en leunde tegen haar. Hij zag er moe en emotioneel uitgeput uit.

„Ik wil graag jouw vriendin zijn, Danny! En Steven heeft je heel erg gemist. Jij en hij kunnen nu weer samenspelen en je mag Stevens pappa met hem delen. Hij heeft zo'n sterke rug, jullie kunnen er vast allebei op rijden. En

zal je je er niet af laten gooien als hij wild gaat springen?“ Paula was nu gelukkig, „jij wilt heus wel ons vriendje zijn, nietwaar?“

Het kind hief zijn rode gezichtje naar haar, zijn ogen waren wijd open en het leek alsof iemand nieuwe lichtjes erin aangestoken had en Paula wist, dat hij het nu werkelijk meende.

„Maar Danny, wie verzorgt jouw als je moeder werkt?“ vroeg Paula hem. „Mijn grootmoeder. Ik hou erg veel van mijn grootmoeder, maar zij kan niet naar buiten komen of erg veel doen omdat zij ziek en kreupel is. Zij moet in bed liggen of op een stoel zitten.“

„Ik wil graag je grootmoeder ontmoeten, Danny, wil jij mij naar haar toenemen?“ De kleine warme hand van de jongen rustte vertrouwelijk in de hare toen zij naar binnen gingen om grootmoeder op te zoeken.

Het persoonlijke getuigenis - de kracht der Kerk

President David O. McKay

„Zo zij u allen bekend en aan het ganse volk van Israël, dat door den naam van Jezus Christus den Nazarener, dien gij gekruist hebt, welken God van de doden heeft opgewekt, door Hem zeg ik staat deze hier gezond. Deze is de steen, die door U de bouwlieden, veracht is, welke tot een hoofd des hoeks geworden is, en de zaligheid is in geen ander want er is ook onder de hemel

geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden.“ (Hand. 4 : 10—12)

Zo sprak Petrus, de hoofdapostel, toen hij voor de rechters gesleept werd omdat hij de kreupele man genezen had. Hij gaf zijn sterke getuigenis aan hen, die slechts korte tijd daarvoor direct of indirect aan de kruisiging van de Meester deel had-

den gehad. Zij hadden Petrus en Johannes gewaarschuwd om Christus en dien gekruisigd te prediken maar toen zij de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes aanschouwden en de kreupelen man genezen voor zich zagen, beraadslaagden zij met elkaar wat zij zouden doen. Dan keerden zij naar de apostelen terug en waarschuwd hen om Jezus Christus te prediken. Op dat ogenblik antwoordde Petrus en Johannes door de ingeving van de Heiligen Geest: „Oordeelt gij of het recht is voor God, ulieden meer te horen dan God? Want wij kunnen niet laten te spreken hetgeen wij gezien en gehoord hebben!” (Hand. 4:19-20) Op verschillende gebeurtenissen werd de profeet Joseph Smith door niet-leden en nieuwsgierige bezoekers in Nauvoo en andere plaatsen in het begin van de Kerk gevraagd, wat nu eigenlijk de kracht van de Kerk was, die zich in die dagen nogal openbaarde. Vele mensen vragen zich vandaag af waar de oorzaak van de groei, stabiliteit en vitaliteit van de Kerk te vinden is.

Het geheim van elke waarachtige Heilige der Laatste Dagen

Het geheim is, dat elke Heilige der Laatste Dagen de persoonlijke overtuiging en verzekering bezit, dat dit werk van God is, het is dezelfde macht, die Petrus en Johannes de kracht gaf om voor beschuldigers te staan en openlijk en standvastig in het Sanhedrin te getuigen, dat Jezus Christus de enige weg was door

wie de mens genezen kan worden en de enige Naam onder de hemelen waardoor de mens zalig kan worden.

Het geheim ligt in het getuigenis van elke waarachtige Heilige der Laatste Dagen, dat het Evangelie uit juiste beginselen bestaat. Het is hetzelfde getuigenis, dat Petrus had toen hij zei, toen Christus zijn discipelen vroeg: „En wie zegt gij, dat Ik ben?” en zij antwoordden: „Sommigen zeggen Gij zijt Johannes de Doper; sommigen Elias; en anderen Jeremia of een van de andere profeten.” „Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?” En Petrus antwoordde: „Gij zijt de Christus, de Zoon des Levenden Gods” en Jezus antwoordde: „Zalig zijt gij, Simon Barjona want vlees en bloed heeft u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader, die in de hemelen is. En ik zeg u ook, gij zijt Petrus; en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen. (Matth. 16:13—18)

Dit getuigenis wordt aan iedere man en vrouw geopenbaard, die in overeenstemming met het Evangelie leeft, die gehoorzaam aan de geboden Gods zijn en daardoor gerechtigd zijn om Gods Geest, de Heilige Geest, te ontvangen om hen te leiden. Elk individueel lid van de Kerk staat geheel onafhankelijk in zijn kennis, dat God leeft, dat Jezus Christus de Verlosser der wereld is, en dat het Evangelie van Jezus Christus door middel van Joseph Smith hersteld is.

VERZORGD DOOR
ELDER A. L. LYON

Gedurende de zangoefeningen kunnen wij verschillende dingen doen:

- (1) Nieuwe liederen leren
- (2) Enige pas geleerde liederen repeteren
- (3) Bekende liederen in de Kerk uit het hoofd leren
- (4) Fouten in reeds bekende liederen corrigeren

Zoals wij reeds verleden maand gedaan hebben zullen wij dit laatste ook deze maand doen met de volgende liederen:

Vriendelijke woorden — No. 38
Hoort naar des Profeten Stem — No. 63

Voor Organist en Dirigent

Voor aanwijzingen kunt U de Januari-editie van „De Ster” raadplegen. Gebruik veel tact als U op de fouten in het zingen wijst, zeg nooit: „U doet dit fout en dat is niet goed!” maar probeer het op deze manier: „Ik weet, dat wij het beter kunnen doen! Wij kunnen deze liederen zingen zoals zij gezongen moeten worden, ter eer en glorie van Onze Hemelse Vader!” Wees goed voorbereid anders kunt U geen onderwijs geven!

No. 34. — De fout in dit lied ligt

hierin, dat de verschillende phrasen met elkaar verwisseld worden in de gedachten van de zangers, vooral bij hen, die geen zangboek met muziek hebben. De moeilijkheid begint met de eerste regel op de tweede bladzijde, met de woorden: „Waar donkere wolken verschijnen”. Bij „Verschijnen” wil men in de meeste gevallen naar beneden gaan, waar dit naar boven moet zijn. Waarschijnlijk naar aanleiding van een gelijksoortige phrase die hieraan voorafgaat n.l.: „Zij zijn als de gezangen der voog’len” die wel naar beneden gaat. — Laat Uw gemeente naar de juiste manier luisteren door de melodie alleen met de rechterhand op het orgel of de piano te spelen. — Dan is er nog een andere moeilijkheid in de voorlaatste regel. De zangers hebben dan meestal de door hun gemaakte fout ontdekt en willen dan laten zien dat zij toch naar boven kunnen zingen bij de woorden: „Laat ons vriendelijke woorden steeds spreken,” waar hier de melodie naar beneden gaat zoals in: „Zij zijn als de gezangen der voog’len”. Op dit punt is iedereen in de war en de geest van het lied en van de vergadering zijn verstoord. Tracht Uw ge-

meente zoveel mogelijk hiermede te helpen. Een goede illustratie zou de letter „W” zijn; U kunt dan verklaren dat de eerste en laatste phrasen naar beneden gaan en de middelste naar boven. Wees erg op Uw hoede en leer het niet weer verkeerd — het kan weleens voorkomen, weet U!

No. 63 — De enige moeilijkheid in dit lied bevindt zich in het koor n.l. in de vierde regel, in de maat: „Zij vonden der pro —”. Men heeft hier de neiging om

„der” op dezelfde noot als „vonden” te zingen waar deze een hoger ligt om dan weer op dezelfde noot als „vonden” terug te komen. Dientengevolge wordt het gehele „vonden der profeten weg” een noot lager gezongen als aangegeven staat. De organist en sommigen uit Uw gemeente zullen het ongetwijfeld goed doen maar er zullen sommige zijn die het niet doen en de harmonie wordt er zeker niet met bevorderd. Probeer Uw gemeente een noot hoger te laten denken en daardoor de fout te voorkomen.

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Dekker, Frans Nicolaas; 8 Januari 1956 te Rotterdam-Zuid.
Dekker, Antonia; 8 Januari 1956 te Rotterdam-Zuid.
Dekker, Nicolaas, Jr.; 8 Januari 1956 te Rotterdam-Zuid.
Dekker, Robert 8 Januari 1956 te Rotterdam-Zuid.
Horstmanshoff, Ernest Clifford; 8 Januari 1956 te Delft.
Horstmanshoff, Bruce Andrew; 8 Januari 1956 te Delft.
van Gils, Emilio Lucia; 8 Januari 1956 te Delft.
Engelgeer, Neeltje; 12 Januari 1956 te Apeldoorn.
Aalders, Adriana Cornelia Maria; 15 Januari 1956 te Amsterdam.
Knopper, Rudolf Maartin Jan; 22 Januari 1956 te Zeist.

GEDOOPT:

Scholte, Richard; 6 November 1955 te Apeldoorn.
Kries, Elizabeth van den Berg; 30 December 1955 te Den Helder.
Amiot, Jacqueline Therese Wilhelmina; 30 December 1955 te Haarlem.
Hamming, Jean Robert; 30 December 1955 te Haarlem.
Amiot, Francis Joan; 30 December 1955 te Haarlem.
van der Linde, Anton; 30 December 1955 te Haarlem.
Hermann, Igor; 30 December 1955 te Haarlem.
van Sluis, Gertruida Hendrika van Glasenap; 30 December 1955 te Amsterdam.
van Rijswijk, Sylvia Els; 30 December 1955 te Amsterdam.
Bierman, Johannes Jacob; 30 December 1955 te Amsterdam.
Snabel, Pieter; 22 Januari 1956 te Hilversum.
Snabel, Maria Wilhelmina Kagie; 22 Januari 1956 te Hilversum.
Snabel, Else; 22 Januari 1956 te Hilversum.
Snabel, Peter Willem; 22 Januari 1956 te Hilversum.
Snabel, Louisa Wilhelmina; 22 Januari 1956 te Hilversum.
Snabel, Maria Wilhelmina; 22 Januari te Hilversum.

van Gils, Aloysius Maria; 13 Januari 1956 te Delft.
van Gils, Johannes Aloysius Emilio; 13 Januari 1956 te Delft.
Mathijssen, Everrina Chr.; 22 Januari 1956 te Arnhem.
Pieters, Leonie; 22 Januari 1956 te Arnhem.
Pieters, Lien; 22 Januari 1956 te Arnhem.
Pol, Aaltje; 22 Januari 1956 te Arnhem.
Mathijssen, Everdina Chr.; 22 Januari 1956 te Arnhem.
Klerkx, Maria Elizabeth; 22 Januari 1956 te Apeldoorn.

GEORDEND:

Hillebrand, Christoffel; als Diaken, 25 December 1955 te Rotterdam-Zuid.
Boudestein, Arie; als Ouderling, 1 Januari 1956 te Rotterdam-Zuid.
Straub, Robert Rijnier Riesmond; als Diaken, 8 Januari 1956 te Zeist.
Gout, Rudy; als Diaken, 8 Januari 1956 te Amsterdam.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Robert J. DeBry; van Bountiful, Utah naar het Hoofdkantoor.

OVERGEPLAATST:

Horne, Raymond G.; van Haarlem naar Hoofdkantoor.
Cummings, Robert A.; van Rotterdam naar Utrecht.
Schetselaar, Melvin; van Enschede naar Dordrecht.
De Waal, Adriaan; van Rotterdam naar Ede.
Robison, Albert D.; van Ede naar Rotterdam-Zuid.
Palmer, Francis A.; aangesteld als GP Ede.
Hall, Leo D.; van Dordrecht naar Antwerpen, België.
De Vries, K. Lawrence; van Mechelen, België naar Antwerpen, België.
Heninger, Gory G.; van Hoofdkantoor naar Mechelen, België.
Bruin, LeRoy A.; van Zaandam naar Haarlem.
Reedeker, Hermanus H.; van Utrecht naar Zaandam.
Crofts, J. DeLoy; van Vlaardingen naar Amsterdam.

RECTIFICATIE

In het December-nummer van de „Ster” vermeldden wij onder het Rooster voor de speciale Avonddiensten die door de verschillende Hulporganisaties verzorgd worden, dat op 2 September de Z.H.V. de leiding had en de Genealogie op 4 November, dit moet echter zijn:

2 September . . Genealogie
4 November . . Z.H.V.

„KATRIJN” zegt

Hebt Geloof
dat U veel plezier
zult hebben

Zoekt Kennis
en kennissen ... en ja,
alles wat leuk is
op de

O.O.V. CONFERENTIE

„JAN KLAASEN” zegt:

Wees bereid
voor deze grote dagen...

19, 20 en 21 Mei!!!

U komt toch zeker ook?

Niet om te veroordelen - maar om te redden

door Richard L. Evans

★

Johannes de Geliefde en anderen berichten over de zevende dag voor Pasen dat de menigte eindelijk Jezus erkende als de Koning van Israël, de Messias en de Verlosser. Maar geen week later werd Hij onder valse beschuldigingen en spot en hoon der mensheid aan het kruis geslagen — er was dood, nacht en wanhoop. Deze werden echter gevolgd door de nieuwe dageraad tot licht en leven, door de opstanding, de verlossing van de dood. Negentien eeuwen zijn sedert die dagen voorbij gegaan en nog kunnen wij de tegenstelling in alle dingen zo goed voelen. De mens worsteld nog tussen goed en kwaad, waarheid en leugen, nacht en licht, dood en leven. Maar niettegenstaande alle ontmoedigingen en soms wanhoop heeft de Here God, naar wiens beeld en gelijkenis wij geschapen zijn, ons de verzekering gegeven, dat als wij zijn geboden willen onderhouden. Hij ons tot licht, geluk en een goed leven zal leiden. Voor deze reden zijn alle geboden gegeven — en voor deze reden heeft Hij zijn Eniggeboren Zoon gezonden, niet opdat de wereld veroordeeld zou worden, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden. (Joh. 3 : 17).

Die geliefde Zoon van God de Vader zei eens: „Zij die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn.“ (Matth. 9 : 12) en op een andere keer: „Komt herwaarts tot mij, allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven!“ (Matth. 11 : 28). En allen die ziek zijn, lijdend, en treuren, de gewonden en beledigden, de zoekenden en verlorenen, zij die in zich zelf gekeerd zijn, zij die bedrogen zijn, zij die hun geliefden verloren hebben en die in eenzaamheid verkeren kunnen hulp van Hem verwachten, die nu aan de rechterhand van de Vader zit en die eens gezonden was om te helpen, moed te geven, te genezen en van te houden, om het leven der mensen te verlichten en de weg naar geluk en eeuwig leven te wijzen. Wat zou een vader meer voor zijn kinderen kunnen wensen? Wat zouden wij meer voor onszelf wensen dan geluk en een eeuwig leven met onze geliefden? En voor deze reden zijn alle geboden en raadgevingen Gods gegeven! Er zijn geen onnodige geboden, die wij terzijde kunnen zetten zonder onszelf te schaden (tenzij de Here hen zelf als vervuld verklaard of intrekt). Het is een gezegend iets, dat dezelfde beginselen die tot een gelukkig en eeuwig leven in het hiernamaals leiden, ook in dit leven geluk en tevredenheid voor ons afwerpen. Wij zouden de woorden die Johannes eens gebruikte kunnen aanhalen: „Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden!“ (Joh. 3 : 17).

Wij zouden de woorden kunnen aanhalen die gebezigd werden toen Christus naar de hemel steeg: „...deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal gelijkerwijs terugkeren...“ (Hand. 1 : 11). En misschien zouden wij de woorden van Job als onze eigen overtuiging aan kunnen nemen: „Ik weet, dat Mijn Verlosser leeft...!“ (Job 19 : 25).